

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Ing. J. T.**, zastoupeného Mgr. Liborem Hubáčkem, advokátem, sídlem Malé náměstí 73, Benešov, proti žalovanému: **ministr obrany**, sídlem Tychonova 1, Praha 6, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2016, č. j. 78-5/2016-7542KM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2021, č. j. 5 Ad 7/2016-71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, advokáta Mgr. Libora Hubáčka.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce byl vojákem z povolání a jeho služební poměr zanikl k 31. 12. 2003. Dne 15. 12. 2015 adresoval státnímu tajemníkovi Ministerstva obrany podání, kterým opětovně uplatnil své finanční nároky související s existencí a zánikem služebního poměru dle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání. Žalobce konkrétně žádal o zaplacení služby konané nad základní týdenní dobu služby v měsících květen a srpen až prosinec roku 2003, doplacení rozdílů služebních platů a úpravu výsluhových náležitostí, dodatečné udělení

řádné dovolené za prosinec 2003 a za rok 2002, dodatečné udělení dnů služebního volna k hledání zaměstnání, zaplacení hodin samostudia anglického jazyka, zrušení rozhodnutí, jímž byl žalobci snížen osobní příspěvek za duben až prosinec 2003, odškodnění za diskriminaci z důvodu národnosti, zaplacení výkonu služby v době přestávek ve službě, spojení řízení o všech uplatněných nárocích, nahlédnutí do spisů a o provedení důkazů ve věci, které vypočetl v příloze č. 1 žádosti.

[2] Státní tajemník žalobci odpověděl přípisem ze dne 12. 1. 2016. V přípise připustil, že v mezidobí byl přehodnocen výklad zákonných ustanovení ve věcech služebního poměru. Upozornil však na zásadu právní jistoty vážící se k běhu procesních lhůt. Zdůraznil, že v případě žalobce již veškeré lhůty na přezkum stavu uběhly a nelze je navrátit.

[3] Žalobce dále podal k ministru obrany další žádost datovanou dne 18. 1. 2016, v níž požadoval zaslat stejnopisy výroků spolu s vyznačením doložek právní moci ve správních řízeních o jeho žádostech ve věcech služebního poměru, které byly podány ve dnech 29. 8. 2003, 5. 2. 2004, 12. 2. 2004, 27. 5. 2004, 15. 7. 2004, 22. 10. 2007, 29. 9. 2009 a 15. 12. 2015. Dále žalobce podal k ministru obrany stížnost datovanou 24. 1. 2016, jelikož nesouhlasil se způsobem vyřízení své žádosti ze dne 15. 12. 2015 státním tajemníkem.

[4] Tuto stížnost i s žádostí ze dne 18. 1. 2016 ministr obrany vyřídil přípisem ze dne 1. 3. 2016, ve kterém odmítl rozhodovat o jakýchkoli nárocích žalobce ze služebního poměru, neboť o nich již bylo rozhodnuto, a postup státního tajemníka shledal správným.

[5] Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal vyslovení nicotnosti, případně zrušení rozhodnutí ministra obrany ze dne 1. 3. 2016 a státního tajemníka Ministerstva obrany ze dne 12. 1. 2016.

[6] Městský soud žalobu proti oběma rozhodnutím odmítl. Přípis ministra ze dne 1. 3. 2016 dle soudu nesplňoval materiální znak rozhodnutí, a nebylo jej proto možné považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Přípis státního tajemníka ze dne 12. 1. 2016 městský soud za rozhodnutí v materiálním smyslu považoval, žaloba proti němu však byla podána opožděně.

[7] Nadto soud žalobce upozornil, že Ústavní soud v usnesení ze dne 12. 11. 2015, sp. zn. III. ÚS 1257/13, týkajícím se vyřízení žalobcovy žádosti o nárocích ze služebního poměru ze dne 29. 9. 2009, dospěl k závěru o promlčení veškerých nároků žalobce souvisejících s jeho služebním poměrem uplatněných žádostí ze dne 29. 9. 2009. S ohledem na totožnost nároků uplatněných v žádosti ze dne 15. 12. 2015 uvedený závěr dle soudu plně dopadá i na posuzovanou věc.

[8] Proti usnesení městského soudu podal žalobce kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl, rozsudkem ze dne 24. 3. 2021, č. j. 6 As 94/2020-37, usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Nejvyšší správní soud konstatoval, že v návaznosti na posouzení přípisu státního tajemníka městským soudem jako správního rozhodnutí je nutno na navazující přípis ministra nahlížet jako na rozhodnutí o opravném prostředku, který stěžovatel podal proti rozhodnutí státního tajemníka. Taktéž otázku včasnosti žaloby je třeba posuzovat podle tohoto naposledy vydaného rozhodnutí žalovaného.

pokračování

[10] Městský soud následně opětovně rozhodl rozsudkem ze dne 31. 5. 2021, č. j. 5 Ad 7/2016 – 71, tak, že žalobu zamítl.

[11] Dle soudu napadená rozhodnutí nelze pokládat za nicotná. Obě rozhodnutí sice nemají řádnou formu, ovšem je z nich patrné, jakým způsobem správní orgány o žádosti žalobce rozhodly. Odůvodnění obou napadených rozhodnutí je stručné, ale není nesmyslné ani neurčité; soud neshledal ani nedostatky v kompetencích prvostupňového ani druhostupňového orgánu.

[12] Městský soud dále konstatoval, že žalobce měl možnost uplatnit své peněžité nároky ze služebního poměru v zákonné tříleté promlčecí lhůtě podle § 161 zákona o vojácích z povolání. Jelikož žalobcův služební poměr skončil ke dni 31. 12. 2003 a žalobce se jejich úhrady domáhal na základě žádosti ze dne 15. 12. 2015, je zřejmé, že své nároky uplatnil dlouho po uplynutí příslušné promlčecí lhůty. Soud ke každému typu žalobcovy nároku provedl konkrétní posouzení, zda se takového nároku mohl domáhat, a v případě, že ano, kdy počala běžet promlčecí lhůta k takovému nároku a kdy skončila (odstavce 39 až 42 rozsudku městského soudu).

[13] Pokud měl žalobce za to, že k promlčení jeho nároků nemohlo dojít, neboť řízení o dříve podaných žádostech ve věci služebního poměru nebyla doposud pravomocně ukončena, a tedy trvají, bylo na něm, aby se svých nároků domáhal právě v těchto podle něj dosud probíhajících řízeních. Žalobce si však musel být vědom toho, že žádné další řízení o jeho nárocích neběží, neboť jinak by jistě ve věci nepodal novou žádost ze dne 15. 12. 2015, která měla za následek zahájení nového správního řízení. V tomto řízení bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí státního tajemníka, jakož i navazující rozhodnutí ministra obrany. Pouze tato rozhodnutí jsou předmětem přezkumu v projednávané věci a vzhledem k nim byla žalovaným řádně uplatněna námitka promlčení [v přípisu státního tajemníka ze dne 12. 1. 2016, v němž je uvedeno: *„mezi základní zásady jistě patří i zásada právní jistoty. Z ní vyplývá, že jakýkoli právní stav je možné napadnout v přesně stanovené době a již nikdy potom. (...) Ve Vašem případě však již všechny lhůty na přezkoumání stavu uběhly a dnes je není možné navrátit.“*]. V takovém případě nelze promlčený nárok tomu, kdo jej uplatňuje, dle § 159 odst. 1 zákona o vojácích z povolání přiznat.

[14] Soud také opětovně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2013, č. j. 6 Ans 11/2012-50, a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 11. 2015, sp. zn. III. ÚS 1257/13, jež se týkaly žalobcovy žádosti o nárocích ze služebního poměru ze dne 29. 9. 2009. Tato žádost byla obsahově shodná s nyní posuzovanou žádostí ze dne 15. 12. 2015. Ústavní soud přitom v uvedeném usnesení považoval žalobcovy nároky za promlčené a uvedl, že ani případné zrušení rozhodnutí správních orgánů by nemohlo vést k jinému, pro žalobce příznivějšímu výsledku.

[15] Městský soud uzavřel, že s ohledem na okolnosti případu nezkracují napadená rozhodnutí žalobce na jeho právech, a to navzdory nedostatkům, které zjevně vykazují.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[16] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) opakovanou kasační stížnost.

[17] Tvrdí, že námitka promlčení nároků nebyla ze strany žalovaného vznesena řádně, neboť rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat zamítnutí konkrétního nároku, uvedení právního předpisu, podle kterého se promlčení dovolává, řádné odůvodnění včetně konstatování začátku a konce běhu promlčecí lhůty, dále musí rozhodnutí nabýt právní moci a obstát v odvolacím řízení, event. přezkumu správním soudem. Postup soudu, kterým nahradil rozhodování správních orgánů, vnímá stěžovatel jako nepřipustný soudní aktivizmus. Stěžovatel navíc námitku promlčení v přípisu státního tajemníka nevnímal, proto proti ní ani nebrojil.

[18] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem městského soudu, že všechna řízení o jeho předchozích žádostech byla ukončena. Ukončení správních řízení o nárocích měl dle stěžovatele správní orgán uvést ve svém rozhodnutí, kterým by (event.) zamítl podání ze dne 15. 12. 2015 z důvodu překážky věci rozhodnuté. To za předpokladu existence kladných pravomocných rozhodnutí. V opačném případě, tj. v případě zamítavých rozhodnutí, byl povinen rozhodnout v novém řízení podle § 101 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o uplatněných nárocích. Právě negativní pravomocné rozhodnutí je podmínkou pro provedení nového řízení podle § 101 písm. b) správního řádu a překážka promlčení není rozhodující. Navíc s ohledem na změnu judikaturní praxe pojmání rozhodnutí v materiálně-formálním smyslu, nikoliv jen materiálním, a rovněž změny postoje správních orgánů k provedení řízení o nárocích vzniklých ze služebního poměru vojáka z povolání nemohou dle stěžovatele předchozí rozhodnutí bez provedení nového správního řízení obstát.

[19] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem o promlčení svých nároků, k čemuž odkazuje na svoji kasační stížnost ve věci sp. zn. 6 As 94/2020. Nadto doplňuje, že Ústavní soud v usnesení ze dne 12. 11. 2015, sp. zn. III. ÚS 1257/13 užil spojení nároky „by byly“ promlčeny, nikoliv „byly“. Posouzení požadavku na zaplacení výkonu služby v rozsahu 229 ½ hod. a 150 hod. přesčasů není provedeno dodnes. Žalobce uzavírá, že nesprávným postupem správních orgánů byla porušena jeho veřejná subjektivní práva.

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že ve stěžovatelově případě došlo k řádnému posouzení a vyřízení jím dříve vznesených nároků dle tehdy platných pravidel vyrozuměním o vyřízení. Žalobce však závěry správních orgánů soudně nenapadl a všechna původní řízení jsou již mnoho let ukončena. Není tedy již povinností žalovaného o žádostech znovu rozhodovat.

[21] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného trvá na své námitce, že žalovaný měl o všech žádostech vést správní řízení, což ovšem neučinil. Opakuje, že i v případě, že žalovaný rozhodl pravomocně o stěžovatelových žádostech z let 2003, 2004, 2007 a 2009, byl povinen provést řízení o žádosti ze dne 15. 12. 2015 a vydat přezkoumatelné pravomocné rozhodnutí, což ovšem neučinil. Jestliže žalovaný tvrdí, že řízení nevedl (shodně se stěžovatelem), pak nemůže obstát závěr městského soudu, že žalovaný vydal zákonné rozhodnutí, ve kterém uplatnil řádně a účinně námitku promlčení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

pokračování

[23] Nejvyšší správní soud se předně zabýval přípustností kasační stížnosti, jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost v téže věci. Napadeným rozhodnutím je nyní pravomocné rozhodnutí městského soudu, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno kasačním soudem. Soudní řád správní v § 104 odst. 3 písm. a) stanoví, že taková kasační stížnost je nepřipustná, což neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Toto ustanovení je však třeba zároveň vykládat ve světle zachování co možná nejširšího přístupu k soudu tak, že kasační stížnost není možné podat opakovaně „z týchž důvodů“ (viz k tomu podrobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014, str. 1003 – 1004). Nyní vznesenými kasačními námitkami se ve svém předchozím rozsudku kasační soud nezabýval, jelikož rušil usnesení městského soudu, kterým soud žalobu odmítal. Proto jsou tyto námitky nyní přípustné (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

[24] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Soud dále ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku městský soud zavázal, aby posoudil přípis ministra obrany ze dne 1. 3. 2016 jako rozhodnutí o opravném prostředku, tedy rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Zároveň uvedl, že pokud se městský soud ztotožňuje se závěry usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 11. 2015, sp. zn. III. ÚS 1257/13, o promlčení stěžovatelových nároků, které již dříve uplatnil, je na něm, aby posoudil, zda důvodem pro zamítnutí žaloby není skutečnost, že s ohledem na skutkové okolnosti případu napadená rozhodnutí, i přes nedostatky, které zjevně vykazují, nezkracují stěžovatele na jeho právech. Nejedná se ovšem o otázku přípustnosti žaloby, ale její důvodnosti.

[26] Městský soud v souladu s tímto závazným právním názorem přezkoumal rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí státního tajemníka jakožto správního orgánu prvního stupně a dospěl k závěru, že nároky, které stěžovatel odvozuje od svého služebního poměru ukončeného ke dni 31. 12. 2003, jsou v souladu s § 161 zákona o vojácích z povolání promlčené, přičemž žalovaný, resp. státní tajemník tuto námitku v přípisu ze dne 12. 1. 2016 uplatnil. Proto nebylo možné stěžovateli jím požadované nároky přiznat.

[27] Proti tomuto závěru stěžovatel brojí tak, že uplatněnou námitku nelze považovat za účinně uplatněnou, neboť daný přípis je stížen mnoha formálními vadami. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ačkoliv obě rozhodnutí vykazují mnohé nedostatky, jak již konstatoval ve svém předchozím rozhodnutí, nelze přisvědčit stěžovateli, že by státní tajemník námitku účinně neuplatnil. Z textu přípisu ze dne 12. 1. 2016 je zřejmé, že důvodem, pro který nelze vyhovět stěžovateli, je právě skutečnost, že uběhla lhůta pro uplatnění nároku. Stěžovateli nelze přisvědčit, že by žalovaný byl povinen přesně vymezit, kdy začala promlčení lhůta běžet a kdy skončila. Z hlediska srozumitelnosti jeho rozhodnutí by to jistě bylo vhodné, názor správního orgánu je ovšem v daném rozhodnutí zřetelně vyjádřen, a nejedná se tak o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Detailní přezkum právního závěru o promlčení nároku učinil městský soud a shledal jej správným. Nejedná

se o stěžovatelem namítaný nepřipustný soudní aktivismus, ale o uplatnění přezkumné úlohy správního soudu.

[28] Samotný nesouhlas stěžovatele s věcným posouzením námitky promlčení městským soudem spočívá pouze v odlišném čtení textu usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 11. 2015, sp. zn. III. ÚS 1257/13, a užití podmiňovacího způsobu ve slovním spojení nároky *by byly* promlčeny. Stěžovatel však pomíjí, že městský soud tento odkaz učinil pouze na podporu své argumentace o promlčení nároků, těžiště jeho závěru se nachází právě v odstavcích 39-42, v nichž u každého nároku vysvětlil běh promlčecí lhůty a její konec. Proti těmto závěrům stěžovatel v kasační stížnosti nijak nebrojí. Nemůže obstát ani odkaz na předchozí kasační stížnost, neboť v té již z povahy věci nemohl vyjadřovat nesouhlas se závěry učiněnými městským soudem v nyní napadeném rozsudku.

[29] Stěžovatel dále namítal, že v případě nového rozhodnutí o jeho žádosti dle § 101 písm. b) správního řádu není námitka promlčení relevantní. Ani této námitce nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit. Ze správního řádu implicitně vyplývá a judikatura Nejvyššího správního soudu výslovně potvrdila, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, či ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40). Není důvodu se od tohoto principu odchylovat ani v případě nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu, neboť pokud by správní orgán vycházel z nezměněného skutkového a právního stavu tak, jaký byl v době zamítnutí žádosti, u níž účastník žádá o vydání nového rozhodnutí, nebyl by důvod přehodnocovat již přijaté rozhodnutí. Právě změna okolností je pravidelně důvodem pro vydání nového rozhodnutí, které je odlišné od předchozího rozhodnutí o téže žádosti. Proto pokud správní orgány usoudily v případě stěžovatelovy žádosti, že jeho nároky jsou promlčené, byly oprávněny tuto skutečnost do svého rozhodnutí promítnout, a to bez ohledu na to, zda rozhodovaly dle § 101 písm. b) správního řádu.

[30] Z uvedeného důvodu tak není podstatná ani stěžovatelova polemika o otázce, zda bylo o jeho předchozích žádostech rozhodnuto, či nikoliv. Městský soud správně poznamenal, že předmětem nynějšího řízení jsou pouze rozhodnutí státního tajemníka ze dne 12. 1. 2016 a na něj navazující rozhodnutí ministra obrany ze dne 1. 3. 2016. Nejvyšší správní soud již v předchozím rozsudku dospěl k závěru, že uvedená rozhodnutí jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. Vůči nim stěžovatel u městského soudu brojil, neboť tvrdil zásadní vady týkající se formy rozhodnutí a porušení procesních ustanovení, nesouhlasil ani s věcným vyřízení své žádosti. Městský soud stěžovatelovy námitky vůči těmto rozhodnutím neshledal důvodnými. Pokud se vyjadřoval k jiným řízením, činil tak zjevně nad rámec rozhodovacích důvodů a pro dokreslení procesní situace. Tyto úvahy ovšem nemají žádný vliv na správnost jeho závěrů ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno, stěžovatelův nesouhlas ohledně otázky ukončení předchozích řízení není pro nyní projednávanou věc podstatný, neboť nic nemění na závěru o promlčení jeho nároků a zákonnosti nyní přezkoumávaného rozhodnutí. Není proto ani na místě se těmito námitkami zabývat.

[31] Nejvyšší správní soud neshledal namítané vady rozsudku městského soudu. Stěžejní v projednávané věci je závěr o promlčení stěžovatelových nároků, a tedy skutečnost, že jeho žádost nemohla být úspěšná. Na tomto závěru nic nemění ani nedostatky samotných správních rozhodnutí a správního řízení, neboť ani napravení těchto nedostatků nemůže

pokračování

mít za následek vyhovění stěžovatelským požadavkům. Ani konstatování žalovaného, který ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že o stěžovatelské žádosti nebyl povinen rozhodnout, není pro danou věc určující. Nejvyšší správní soud ovšem takové konstatování považuje za krajně překvapivé ve světle závěrů rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 6 As 94/2020-37, v němž vyložil, jaké rozhodnutí zakládá překážku věci rozhodnuté a v jakém případě je naopak správní orgán povinen rozhodnout o stěžovatelské opakované žádosti znovu.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[34] Nejvyšší správní soud současně rozhodl o vrácení soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který stěžovatel zaplatil. Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014-60, totiž vyplývá, že *účastník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského (zde městského) soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil (§ 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích)*. Podle § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, vrátí soud poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Částka 5 000 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, advokáta Mgr. Libora Hubáčka.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2022

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu